

Arrest

nr. 106 419 van 8 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Shekh Qalay (Markazi Behsud, provincie Maidan Wardak) afkomstig te zijn. U bent een Hazara van etnische origine.

Ten tijde van het Talibanregime gaf uw vader een deel van zijn gronden aan Kuchi's. Toen uw vader met het aantreden van de regering Karzai zijn gronden terugvroeg, werd dit door deze mensen geweigerd. Het is ene Yassim waarmee uw vader problemen had. In de maand saur van 1387 (april-mei 2008) werd uw vader ten onrechte beschuldigd van de moord op een Kuchi. Omwille van deze moord dreigde Yassim ermee uw familie te vermoorden en uw huis in brand te steken. Vervolgens werd uw vader door Yassim ontvoerd. Dit gebeurde op 23 saur 1387 (komt overeen met 12/05/2008). U denkt

dat uw vader werd gedood. U vertrok meteen naar Ghazni waar u nog enkele dagen verbleef alvorens via Nimroz naar Iran te reizen. U heeft een tante die in Teheran woont. Gedurende twee jaar en twee maanden kon u bij haar terecht. U werkte in het kleermakersatelier van uw oom.

Op een dag in 1389 is uw schoonbroer, die met uw zus in Ghazni verbleef, naar de provinciehoofdplaats van Maidan Wardak gegaan. Hij wou in het provinciehuis de kwestie van de gronden regelen en navraag doen naar uw verdwenen vader. Uw schoonbroer is toen evenwel verdwenen. Uw tante in Teheran vernam dit nieuws. Zij meende dat het niet veilig voor u was om naar Afghanistan terug te keren. Bovendien was zij de mening toegedaan dat u in Iran, waar u illegaal verbleef, geen toekomstperspectief had. Om die reden heeft zij u naar Europa gestuurd. Via onder meer Turkije en Griekenland bent u naar België gekomen. Op 01/03/2011 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen met Yassim vreest. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) en een brief van de ouderen van uw dorp en regio voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet als minderjarige kan worden beschouwd. Bij aankomst in België verklaarde u zeventien jaar oud te zijn. Er kan echter worden getwijfeld aan uw beweerde geboortedatum. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 09/12/2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd, dient te worden besloten dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij uw leeftijd meer dan waarschijnlijk voorbij de 21,3 jaar ligt. U legde na de beslissing van de Dienst Voogdij een taskara voor die stelt dat u 10 jaar oud was in 1384 (2005/2006). Gezien uit de medische testen bleek dat u op 18/11/2011 al een leeftijd had van minstens 21,3 jaar, oordeelde De Dienst Voogdij op 25/05/2012 dat uw taskara niet van die aard is om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Daarom kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich ten onrechte minderjarig verklaarde, brengt ook schade toe aan uw algemene geloofwaardigheid.

Verder dient te worden opgemerkt dat aan uw problemen met Kuchi's geen geloof kan worden gehecht. Immers, op tal van punten zijn uw verklaringen bijzonder vaag en summier gebleken. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in belangrijke mate.

U stelt dat een grondconflict aan de basis van de problemen lag. Echter, over die gronden bent u zeer onduidelijk. Uw vader zou aanvankelijk gronden hebben afgestaan aan Kuchi's maar op de vraag over hoeveel jerib (de gangbare oppervlaktemaat in Afghanistan) het ging, zegt u dat het niet in jeribs maar in stukken grond werd uitgedrukt. U zegt dat zij "twee stukken" grond kregen. Pas na enig nadenken meent u dat dit drie jerib moet zijn (CGVS, p.5). Op de vraag hoeveel grond uw familie dan nog overhield, kan u evenmin een duidelijk antwoord geven. U zegt dat er nog "drie stukken" over waren, zonder dat u dit in jerib kan uitdrukken. U beweert vervolgens dat zoiets niet in jerib wordt uitgedrukt maar in het aantal dagen dat het duurt om te oogsten (CGVS, p.5). Als u gevraagd wordt hoeveel dagen het dan duurde om het graan te oogsten, denkt u even na en antwoordt u vervolgens ontwijkend dat dit afhing van het aantal mensen dat werkte (CGVS, p.5). Dit alles is weinig aannemelijk. Elders verklaart u dat de Kuchi's van uw vader aanvankelijk de gronden wensten te kopen, zij het tegen een veel te lage prijs. Als u gevraagd wordt hoeveel een jerib grond dan waard is, zegt u dit niet te weten (CGVS, p.6). Dat u geen inschatting kan maken van de oppervlakte en de waarde van de betwiste gronden, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

U verklaart voorts dat uw vader kort voor zijn verdwijning van de moord op een Kuchi beschuldigd werd. Hoe de vermoorde man dan wel heet, weet u niet (CGVS, p.4). U heeft ook geen idee wie zijn familie is (CGVS, p.6). Het is bovendien zeer merkwaardig dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld dat uw vader van een moord beschuldigd werd. U argumenteert dat u het tijdens het gehoor kort moest houden en dat u uw problemen in enkele woorden moest samenvatten (CGVS, p.6), wat niet overtuigt daar u nu laat uitschijnen dat de beschuldiging van moord aan de basis van uw vertrek naar Iran lag. U verklaart onder meer: "Ze zeiden dat hij een Kuchi vermoord had, dat zij nu mijn familie zouden vermoorden en ons huis in brand steken. Daarom ben ik weggegaan" (CGVS, p.6). Hieruit blijkt het belang van deze gebeurtenis. Als het Commissariaat-generaal nogmaals opmerkt dat uit het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken eerder blijkt dat u vertrokken bent omwille van

de oorlog tussen de Hazara's en een andere bevolkingsgroep, argumenteert u nogmaals dat het een kort gehoor was dat nauwelijks een kwartiertje duurde (CGVS, p.7). Echter, voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u ook dat u aanvankelijk bereid was van Iran naar Afghanistan terug te keren als de oorlog tussen de Kuchi's en de Hazara's voorbij was, zonder dat u 'bloedwraak', het woord dat u nu letterlijk in de mond neemt, ter sprake bracht (CGVS, p.7). U herhaalt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken van plan was om alles te vertellen maar dat u niet genoeg tijd had (CGVS, p.7). Uw verklaring kan niet ernstig worden genomen, te meer u bij de aanvang van het gehoor voor het Commissariaat-generaal zei dat u eerder "alles" vertelde, zij het kort (CGVS, p.2). De vaststelling dat u heden een nieuw element (de beschuldiging van moord en de vrees voor bloedwraak die daaruit volgt) in uw asielrelaas inlast, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er in vergelijking met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet alleen sprake is van een nieuw element maar ook van diverse belangrijke tegenstrijdigheden. Zo stelt u nu dat uw vader ontvoerd werd en dat u diezelfde dag (23 saur 1387) naar Ghazni vluchtte (CGVS, p.7). Na uw vertrek uit Markazi Behsud zouden dan de gevechten tussen de Kuchi's en de Hazara's begonnen zijn. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken klonk uw relaas nog helemaal anders. U verklaarde er dat uw vader werd ontvoerd, dat er in 1387 een oorlog tussen de Pashtoenen en de Hazara's uitbrak, dat u er in die periode ook al zeker van was dat uw vader gedood was, en dat uw oom u na het uitbreken van die oorlog naar Ghazni bracht. Dit is een zeer verschillende voorstelling van de feiten. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat er misschien een misverstand was (CGVS, p.7), wat niet kan overtuigen. U merkt op dat u bijvoorbeeld ook telkenmale melding maakte van Kuchi's maar dat in het gehoorverslag telkens Pashtoenen geschreven staat (CGVS, p.7). Mocht u het werkelijk over Kuchi's gehad hebben, dan zou dit ook zo in het gehoorverslag genoteerd zijn. Nog voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u dat uw schoonbroer na verloop van tijd, terwijl u in Iran verbleef, bij de politie ging vragen of er meer nieuws was over uw vader. Toen hij terugkeerde werd hij door Pashtoenen doodgeschoten, zo verklaarde u nog (DVZ, p.3). Voor het Commissariaat-generaal daarentegen verklaart u dat uw schoonbroer naar Maidan Shahr ging om er de kwestie van de gronden te regelen maar dat hij spoorloos verdween nog voor hij daar aankwam (CGVS, p.7,8). Wanneer u ook met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, repliceert u louter dat dit niet klopt en dat de tolk misschien foutief vertaalde omdat u een Hazara bent (CGVS, p.8). Uw argumentatie kan allesbehalve overtuigen. Dergelijke tegenstrijdigheden, met betrekking tot de kern van uw asielrelaas, bevestigen dat aan uw asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u beweert ene Yassim te vrezen maar dat u blijkbaar niet al te veel over deze man weet. U zegt dat deze Kuchi de man is die jullie gronden afnam en uw vader ontvoerde. U verklaart ook dat het deze man is die uw familie wil uitmoorden (CGVS, p.12). Als u gevraagd wordt naar de leeftijd van deze Yassim, antwoordt u ontwijkend dat hij niet jong en niet oud is (CGVS, p.12). U bevestigt voorts dat Yassim zonen heeft, maar hun namen kent u vreemd genoeg niet (CGVS, p.12). U stelt dat deze Kuchi's in de lente naar uw regio komen en in de herfst weer vertrekken. Waar Yassim de rest van het jaar verblijft, is u echter onbekend (CGVS, p.12). Dit alles is zeer opmerkelijk. U verklaarde immers dat uw vader zijn gronden al zeer geruime tijd (in de tijd van het Talibanregime) aan deze Kuchi's had afgestaan. Verwacht mag worden dat u dan meer informatie zou hebben over de persoon die aan de basis van al uw problemen ligt. Bovendien heeft u de naam Yassim op geen enkel moment laten vallen tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u het louter over "Pashtoenen" had.

De vele vaagheden in uw verklaringen, het plotse opduiken van het element bloedwraak in uw relaas en de vastgestelde tegenstrijdigheden waarvoor u geen afdoende verklaring geeft, maken dat aan uw asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat uw vraag tot het verkrijgen van de subsidiaire bescherming betreft, dient te worden opgemerkt dat u zich aan de veiligheidssituatie in Markazi Behsud kan onttrekken door u in de hoofdstad Kabul te vestigen. U stelt dat u geletterd bent en kunt lezen en schrijven. U spreekt Dari en leerde ook Engels (CGVS, p.11). Bovendien beschikt u naar eigen zeggen over een zekere werkervaring als kleermaker. Wat uw familie betreft, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen niet geloofwaardig zijn. Gezien de vastgestelde bedrieglijkheid van uw relaas, kunnen ook vraagtekens worden geplaatst bij de beweerde dood van uw vader. Verder stelt u niet te weten waar uw zus (CGVS, p.12) en uw oom

(CGVS, p.11) verblijven, wet evenmin geloofwaardig kan worden geacht. Bovendien zou u behalve deze oom alleen nog één tante in Afghanistan hebben. Zeker naar Afghaanse normen lijkt het weinig aannemelijk dat u over zo'n klein familiaal netwerk zou beschikken. Wat er ook van zij, uit voorgaande dient te worden besloten dat Kabul als een volwaardig verblijfsalternatief kan worden beschouwd.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te wijzigen. Uw taskara ontving u in februari 2012, toen u al bijna een jaar in België verdween (CGVS, p.9). U legde dit document pas voor toen uw beweerde minderjarigheid weerlegd werd. Dat het document bovendien stelt dat u tien jaar oud was in 2006, bevestigt dat aan uw taskara geen waarde kan worden gehecht. De informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, toont overigens aan dat frauduleuze identiteitsdocumenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn in Peshawar en in de Afghaanse steden. De brief van de ouderen, die niet eens is gedagtekend, kan uw geloofwaardigheid evenmin herstellen. Dergelijk document kan uw asielaanvraag slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt een geïnventariseerde bundel met stukken bij zijn verzoekschrift.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker moedwillig gelogen heeft over zijn leeftijd door zich als minderjarige uit te geven, terwijl botonderzoek bij de Dienst Voogdij aantoonde dat hij meerderjarig was (richtleeftijd 20,6). Verzoeker betwist dit en wijst op het feit dat hij beroep had aangetekend bij de Raad van State tegen de beslissing van de Dienst Voogdij (stuk 4).

De Raad merkt op dat de door verzoekende partij ingeleide procedure bij de Raad van State geen schorsende werking heeft. Dat overeenkomstig het "privilège du préalable" de beslissing van de Dienst Voogdij als administratieve rechtshandeling geacht wordt overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. Verzoeker kan zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aanwenden om eveneens het resultaat van de medische test te betwisten aangezien dit niet de door de wet voorziene beroepsprocedure is.

Verzoeker wijst verder op de door hem voorgelegde taskara (stuk 3) die zijn verklaarde leeftijd zou bevestigen. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat aan Afghaanse identiteitsdocumenten geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht, waardoor dit document geenszins vermag de resultaten te weerleggen van het objectieve en wetenschappelijke leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij. De vaststelling dat verzoeker bewust gelogen heeft over zijn leeftijd en op die wijze een poging heeft ondernomen de Belgische overheden op intentionele wijze te misleiden hypothekeert zijn algehele geloofwaardigheid. De commissaris-generaal kon dienaangaande dan ook terecht besluiten dat: *"De vaststelling dat u zich ten onrechte minderjarig verklaarde, brengt ook schade toe aan uw algemene geloofwaardigheid."*

De ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas blijkt verder uit de motieven van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal oordeelde dat aan de verklaringen van verzoeker geen enkel geloof kan worden gehecht, gezien verzoeker (i) niet in staat bleek een inschatting te maken van de waarde en de grootte van de gronden die aan zijn beweerde problemen ten grondslag liggen, (ii) opmerkelijk vage verklaringen aflegde over zijn beweerde vervolger en (iii) zijn relaas bij de commissaris-generaal op fundamentele wijze had gewijzigd ten opzichte van zijn relaas bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

In zijn verzoekschrift wijt verzoeker zijn gebrekkige kennis over zijn gronden aan zijn jeugdige leeftijd, en over zijn vervolger aan diens geïsoleerde leefwereld. Aangaande zijn gewijzigde verklaringen meent verzoeker dat het algemeen bekend is dat de Dienst Vreemdelingenzaken aandringt op een bondige

verklaring en dat zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal "*in rechtstreeks verband*" staan met deze die hij bij Dienst Vreemdelingenzaken aflegde.

De kritiek van verzoeker overtuigt geenszins, gezien uit de gehoorverslagen duidelijk blijkt dat verzoeker totaal tegenstrijdige, niet met elkaar te verzoenen verklaringen over kernaspecten van zijn asielrelaas heeft afgelegd.

Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn vader ontvoerd werd na een grondconflict met Pashtun, er hierna een oorlog uitbrak tussen de Pashtun en de Hazara's en verzoeker vervolgens door zijn oom naar Ghazni werd gebracht terwijl hij bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn vader ontvoerd werd na een grondconflict met Kuchi's, hij dezelfde dag nog naar Ghazni vluchtte en er nadien een oorlog uitbrak tussen de Kuchi's en de Hazara's. Ook rept verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord over de feiten die volgens zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal aan de basis van zijn vertrek zouden liggen, met name de moord waarvan verzoekers vader zou beschuldigd worden en waardoor verzoeker vreesde slachtoffer te worden van bloedwraak. Wel in tegendeel bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart verzoeker dat hij vertrokken is omwille van de oorlog tussen de Pashtun en de Hazara's aangezien "*Het idee was dat ik terug naar huis zou gaan als de oorlog afgelopen was en ook om toch nog op zoek te gaan naar mijn vader.*" (vragenlijst, vraag 5).

Dat verzoeker een jeugdig persoon was op het ogenblik van de feiten doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Ook van een jeugdig persoon mag immers verwacht worden dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure een zo correct en volledig mogelijk overzicht geeft van de feiten die aan de basis van zijn vertrek lagen. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Het enige bijgevoegde stuk dat enige relevantie vertoont voor het asielrelaas (stuk 5), vermag hieraan geen afbreuk te doen. Uit de vertaling blijkt immers dat het om een gesolliciteerd stuk gaat waaraan allen al om deze reden weinig objectieve bewijswaarde kan worden verleend. Ten overvloede beschikken stukken slechts over bewijswaarde voor zover ze door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund, *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er voor verzoeker in elk geval een veilig intern vluchtalternatief aanwezig is in Kabul.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR

waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Verzoeker meent in zijn verzoekschrift dat uit recente gebeurtenissen blijkt dat ook Kabul niet veilig is doch laat na een poging te ondernemen om deze stelling te onderbouwen met enige objectieve informatie. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst tot slot nog op zijn integratie in België die hij wenst te staven met verscheidene documenten (stukken 6-10), doch integratie in België betreft een voor dit geding irrelevant gegeven.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER